

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtnu.)

Štev. 4.

Ljubljana, dné 1. aprila 1895.

III. tečaj.

Pozabil je.

Opica, opica je pred Škraboletovo hišo!« kričala je Brinšekova Francika. Prišli so bili namreč trije možje v višnjevih plaščih v našo vas. S seboj pa so pripeljali mladega kozlička, kodrastega kužeta in vesele opice. To je bilo veselje za vaške otročičke! Cela tropa malih neubogljivčkov se je zbrala okoli bradatih mož. Vsak je hotel biti prav blizu gibčnih živalic.

Kdo bi se pa tudi ne veselil, ko gleda lisastega kozlička, ki tako lepo pleše. Če je prav majhna mizica, na kateri se lišček suče, nič se ne boji, da bi padel z nje. Seveda se ozre včasih lačni revček po malih gledalčkih, mu bo li pomolil kateri malo kruhka. Škraboletov Francek je menda to opazil, zato je hitro tekel domov kruha prosit za kozlička. Kako so se smejali ti poredni učenčki, ko je kozliček zobal kruhek. Nazadnje je pa še malo pokimal s kozjo bradico, češ, Škraboletova štruca je pa dobra. Še Palkov Jožek, ki se navadno tako kisló drži, se je veselo nasmejal.

In ta kodrasti psiček, kako vam je skakal! Lepo je vzdignil prednji nčzici ter tako sedeč na zadnjih,

gledal drobno otročad. — Primčevemu Tončku pa so bile najbolj po volji dolgorepe opice. Največja je imela bobenček, druga je godla na male goslice, jedna je pa plesala. Ko bi le ne imela tako dolgega repka. Ta ji je bil najbolj na poti. Tonček bi bil vzel najrajši opice kar domov, da bi mu hile vedno igrale. Ko pa je zapazil, kako je kozliček veselo jedel kruhek, ki mu ga je dajal Škraboletov Francek, še on teče k mami prosit štruco za opice. Mama so mu je radi dali, ker je še precej priden in rad moli. Kar za predpasnik jih je prijel ter prosil, naj hitro režejo štruco, da ne bo šla opica naprej od Škraboletovih. »Varuj se, da te ne ugrizne opica, možu daj kruh, naj ga dá sam opicam!« tako so naročali skrbna mama Tončku. »Ne bo me ne, ne bo me ugriznila, saj je tako krotka«, hvalil je Tonček opico ter tekkel z belo štruco k veseli družbi.

Sedaj pa hitro sam odlomi malo kruha ter ga vrže na mizico. Opica je kar vjela košček z gibčno šapico ter ga nesla v gobček. Tonček vrže kruha opici še v drugo in tretje. Vesele živalice so bile že popolnoma znane z neubogljivim Tončkom. »Zakaj bi pa opice ne pocukal malo za repek«, misli si naš Tonček ter jo res malo poboža. Toda opica mu pokaže ostre zobe, Tonček se ji le nasmeje, ter pri tem tudi pokaže svoje bele zobke. Komaj se opica obrne na drugo stran, že jo hoče Tonček zopet prijeti pa — o joj! opica ga je vgriznila v drobni prstek. Sedaj bi bili videli Primčevega Tončka, kako je jokal. Ves solzan je prišel domov ter kazal mami svojo krvavo ročico.

»O ti neubogljivi otrok, zakaj me nisi poslušal in nisi dal možu kruhka?« kregali so ga skrbna mama. Tonček pa je komaj čakal, da so mu obvezali ranjeni prstek. Ko se je že nekoliko pomiril ter si obrisal solzni očesci, vprašajo ga mama: »Ali si molil kaj danes zjutraj v čast angeljčku varihu?« Tonček pa jim boječe odgovori: »Pozabil sem.«

Primčev Tonček je hodil nekaj dnij prav žalosten okoli hiše, vendar prstek se mu je kmalu zazdravil; kajti rana je bila le prav majhna. V čast angeljčku varihu pa od tistega dné vsak dan moli. *Fr. — ek.*